

**UCHWAŁA NR XVIII/125/2020
RADY GMINY SIENNO**

z dnia 30 marca 2020 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi Prokuratora Rejonowego w Lipsku na uchwałę Nr III/19/2018 Rady Gminy Sienno z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno w 2019 roku oraz udzielenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 15 ustawy z dnia 08 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r., poz. 506 z późn. zm.) oraz art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz.2325) uchwala się, co następuje:

§ 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie VIII Zamiejscowy Wydział w Radomiu odpowiedź na skargę złożoną przez Prokuratora Rejonowego w Lipsku z dnia 09 marca 2020 r. na uchwałę Nr III/19/2018 Rady Gminy Sienno z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno w 2019 roku.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Upoważnia się Wójta Gminy Sienno do reprezentowania Rady Gminy Sienno przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w tej sprawie oraz ustanawiania pełnomocników procesowych.

§ 4. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy Sienno: **Roman Markiewicz**

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**

**VIII Zamiejscowy Wydział w Radomiu
ul. Słowackiego 7, 26-600 Radom**

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Lipsku
ul. Partyzantów 4, 27-300 Lipsko

Strona Przeciwna:

Gmina Sienno
ul. Rynek 36/40, 27-350 Sienno

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Prokuratora Rejonowego w Lipsku na uchwałę Nr III/19/2018 Rady Gminy Sienno z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno w 2019 roku

Działając na podstawie przepisu art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu prze sądami administracyjnymi (Dz. U. 2019 r. poz. 2325) Rada Gminy Sienno przekazuje skargę Prokuratora Rejonowego w Lipsku z dnia 09 marca 2020 r. (data wpływu 13 marca 2020 r.) na uchwałę Nr III/19/2018 Rady Gminy Sienno z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno w 2019 roku, składając odpowiedź na skargę i wnosząc jednocześnie o:

1. oddalenie skargi;

2. wzajemne zniesienie między stronami kosztów postępowania sądowego;

Dnia 13 marca 2020 r. do Rady Gminy Sienno wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Lipsku na uchwałę Nr III/19/2018 Rady Gminy Sienno z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie przyjęcia programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno w 2019 roku.

W przedmiotowej skardze Prokurator Rejonowy zarzucił naruszenie prawa tj. przepisów ustawy z dnia 20 lipca 2000 roku o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. 2019 r. poz. 1461) poprzez nie ogłoszenie w/w uchwały w dzienniku urzędowym oraz poprzez wskazanie w §13 załącznika do w/w uchwały wysokości środków przeznaczonych na realizację programu opieki nad zwierzętami bezdomnymi oraz zapobieganiu bezdomności zwierząt na terenie Gminy Sienno bez określenia sposobu ich wydatkowania.

Rada Gminy Sienno dokonała dogłębnej analizy podniesionych w skardze zarzutów, jak i uzasadnienia wniesionej skargi uwzględniając zapisy ustawy regulujące zagadnienie oraz orzecznictwo sądów administracyjnych, w konsekwencji czego uznaje wskazane w skardze zarzuty za nieuzasadnione.

Pierwszego i zasadniczego argumentu przeciwko twierdzeniu, że przedmiotowy program ma charakter aktu prawa o charakterze generalnym i abstrakcyjnym należy dopatrywać się w zakresie delegacji ustawowej. Otóż art. 11a ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt stanowi, że "program, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności". Jak widać z powyższego owa "delegacja ustawowa" ma charakter przykładowy. Przyjęcie stanowiska, że analizowany dokument ma charakter aktu prawa miejscowego prowadzi do kuriozalnej sytuacji, że ustawodawca umożliwia radzie gminy stanowienie prawa w dowolnym zakresie, wedle jej uznania. Taka sytuacja w państwie prawa jest niedopuszczalna.

Program, o którym mowa w art. 11a ustawy o ochronie zwierząt nie może zostać uznany za akt prawa powszechnie obowiązującego również dlatego, że pełni on jedynie funkcję "wykonawczą" w odniesieniu do zadań gminy określonych w art. 11 ust. 1 ustawy. Wynika to wprost i w sposób niebudzący wątpliwości z treści art. 11a ust. 1 ustawy, który wyraźnie stanowi, że "rada gminy wypełniając obowiązek, o którym mowa w art. 11 ust. 1". A ten ostatni polega na "zapobieganiu bezdomności zwierząt i zapewnieniu opieki bezdomnym zwierzętom oraz ich wyłapywaniu". O tym, iż przedmiotowa uchwała stanowi doprecyzowanie zadań gminy świadczy dodatkowo sposób finansowania wskazanych tam zadań. Otóż zgodnie z art. 11a ust. 5 ustawy "program, o którym mowa w ust. 1, zawiera wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi gmina".

Dokonując oceny charakteru prawnego programu opieki nad bezdomnymi zwierzętami można też odwołać się do charakteru norm tam zawartych. Z samego faktu podjęcia uchwały przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego nie można jeszcze wywodzić, że mamy do czynienia z aktem prawa miejscowego. Jedynie charakter norm prawnych i kształtowania przez te normy sytuacji prawnej adresatów mają przesądzające znaczenie dla kwalifikacji danego aktu, jako prawa miejscowego."

Rada Gminy uznaje, że zaskarżonego programu do aktów prawa miejscowego zaliczyć nie można. Brak bowiem w art. 11a ust. 2 ustawy o ochronie zwierząt delegacji do stanowienia norm generalnych i abstrakcyjnych. Stanowi on akt kierownictwa wewnętrznego skierowany do jednostek organizacyjnych gminy i podmiotów jej "podporządkowanych" na mocy umów prywatnoprawnych. Świadczyć może o tym również to, iż program musi zawierać wskazanie wysokości środków finansowych przeznaczonych na jego realizację oraz sposób wydatkowania tych środków. Koszty realizacji programu ponosi zaś gmina – ponieważ tylko ona jest zobowiązana do podejmowania określonych działań.

Ponadto zważyć należy, iż uchwała została przekazana w trybie art.90 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym do Nadzoru Prawnego Wojewody Mazowieckiego, który nie stwierdził nieważności uchwały.

Dlatego też wnosi i wywodzi się jak na wstępie.